

¹³Vakmerően beszéltetek ellenem - mondja az ÚR. Ezt kérdezitek: Mit beszéltünk ellened? ¹⁴- Azt mondtátok: Hiábavaló az Istennek szolgálni, mi haszna, hogy teljesítettük, amit ránk bízott, és hogy gyászban jártunk a Seregek URa előtt? ¹⁵Inkább a kevélyeket tartjuk boldogoknak, hiszen a gonosztevők gyarapodnak, kísértik az Istent, mégis megmenekülnek. ¹⁶Amikor erről beszélgettek egymás között azok, akik félik az URat, az ÚR figyelt, és meghallotta. És beírták egy könyvbe az ÚR előtt emlékezetül azokat, akik őt félik és megbecsülik nevét. ¹⁷Az én tulajdonommá lesznek - mondja a Seregek URa - azon a napon, amelyet elhozok. Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt. ¹⁸Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelők és az őt nem tisztelők között.

Kedves testvéreim!

Hideg, szeles, téli napokon, a meleg szobában az ember hajlamos elgondolkozni, a nyári, meleg, szeles, napokról. Amikor egy vitorlásra ülve a Tihanyi-félsziget csodás panorámájában gyönyörködik, vagy éppen a tengerparti éjszakában a nyaraló teraszáról figyel az éppen induló vagy halászhajókat, amint elhagyják a biztos, védett kikötőt. Sokféle hajón ülhettem már, a gumicsónaktól, a száguldó motorcsónakon, és vitorlásra keresztül, az órás tengerjáróig. Még középiskolás voltam, amikor a La Manche-on útban vissza a kontinensre elég nagy szélben elromlott a tengerjáró komp. A szél az óriási több emeletes, a nyílt tengeren veszteglő hajót ide-oda döntögette. Bár nem lettem tengeribeteg, de nagyon vártam, hogy partot érjünk, és utána még napokig imbolygott alattam a talaj. Vártam a kikötőt, vártam, hogy révbe érjünk. Azóta van, hogy nagyon szeretem a hajózásnak a kikötés szakaszát, amikor a hajó a mólóhoz közeledik, lelassít és áthalad a kikötők bejáratát jelző árbocok és fények közt. A hajók számára egy piros és egy zöld fény, illetve árboc jelzi az utat, hogy azok között kell elhaladni, hogy a hajó révbe érjen.

Advent második vasárnapján fellobbant a második fény is az adventi koszorún. Két fény, amely utat jelez, jelzi, hogy közeledünk a kikötőhöz. Jelzi, hogy az utazásnak, amelyre egykor elindultunk vége lesz. Advent második vasárnapja arra figyelmeztet, hogy két advent között vagyunk. Az első advent, az első eljövétel, az, amikor Jézus belépett ebbe a földi világba, de ezt követi még egy eljövétel, még egy advent, az ő visszajövetele, amikor eljön ítélni élőket és holtakat.

Az elmúlt héten fellobbant az első láng, mely megtérésre, bűneinktől való megtisztulásra, új kezdetre hívott bennünket. Arra hívott, hogy vegyük észre Jézus ott van mellettünk és bebocsátást szeretne kapni az életünkbe. Ahogy a Jelenések könyvében mondja: az ajtó előtt állok és zörgetek, aki kinyitja az ajtót bemegyek ahhoz és vele vacsorálok...

Most, hogy a másik jelzőfényt is megláthattuk a kikötő elérhető közelségbe került. A heti ige így hangzik, Lukács evangéliumából: „Egyenesedjete fel, és emeljéte fel a fejeteke, mert közeledik a megváltásotok.” Regényekből tudhatjuk, hogy régen, mikor egy hajó, hosszú évekig volt a tengeren a célhoz közeledve az egész legénység éjjel, nappal az árbocokon volt, hogy megláthassa az igen áhított szárazföldet, aki pedig elsőként fedezte fel még jutalomban is részesült. Urunk erre szólít fel ma bennünket, ne aludjunk, pihengessünk hajónk kabinjában, ne csak sopánkodjunk, hogy épp veszteglünk a viharban, hanem egyenesedjünk fel, menjünk az árbocokra, és fejeinket felemelve várjuk a szárazföldet, a megváltást, hiszen már közel van. Sok minden van, ami elvonja a figyelmünket erről. Néha élvezzük az utazást, ezért nem is gondolunk rá, hogy el kellene hagynunk a tavat. Máskor annyira leköt bennünket a környezet tombolása, a tengeri betegség, a saját bánatunk, betegségünk, körülményeink, hogy ezért nem figyeljük a kikötő közeledő fényeit.

Figyeljünk most ezekre a fényekre. Isten figyelmeztető jelzésére, az ő igéjére.

Mai alapigénket Malakiás próféta könyvében olvashatjuk. Ez a könyv az adventről beszél, mindössze három fejezetből áll, de ez a három fejezet az, amely, talán a lehangsúlyosabban hirdeti Krisztus, a megígért Messiás eljövételét az Ószövetségben: a 3. fejezetben, felolvasott alapigénk előtt ez az ígélet hangzik: „Hamar eljön templomába az Úr, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! - mondja a Seregek Ura.”

Malakiás, nevében is hordozza küldetését, hiszen nevének jelentése ez: „az én követem”. Isten követeként az volt a feladata, hogy meggyújtja a kikötői fényeket, hogy felhívja kortársai, és a mi figyelmünket is, az Úrral való találkozás lehetőségére.

Malakiás egy nehéz, zaklatott időben jegyzi le a próféciaikat. A nép a babiloni fogságból tér éppen vissza, ahonnan magával hoz egy nagy adag bálványimádást, az Istentől való elfordulás nyilvánvaló jelét. Talán érthető a nép zúgolódása, hiszen teljesen emberi érzés az, hogy a fogságban Isten elhagyta őket. Malakiásnak tehát nehéz feladata van, újra fel kell nyitnia a zsidó nép szemét, felemelni fejeiket, hogy meglássák Istenüket, aki azt üzeni a népnek: **Szeretlek benneteket!** - ez Malakiás könyvének első mondata.

Azonban a prófétának ítéletet is kell hirdetnie az elfordult nép, papok felé. Rá kell ébresztenie őket, hogy helyzetükből csak a *bűnbánat*, az *alázat*, a *teljes odaadás* mentheti meg őket.

Malakiás próféciai nekünk is ugyanazzal a lelkülettel szólnak, mi is fogságba vagyunk, a hétköznapiok, a munka, a pénz, a család, a karácsonyi bevásárlás rabságában, saját szívünket kötözi meg a rengeteg idegeskedés, túlzott aggodás. És minket is fenyeget a sodródtatás, az Isten nélküliség veszélye, amit a Biblia csak így nevez: *bűn*. Isten - nyugtató, bátorító, helyzetünkből kimozdító - igéje nekünk is szól: „*Szeretlek benneteket!*”!

De az ember nem áll meg ennél, tovább megy, mert neki nem elég Istennek ez a két mindennél többet mondó szava. Nem elég, hiszen nem látja mögötte a *hasznot*, mit érek én azzal, hogy szeret az Isten.

Malakiáson keresztül azonban az Úr megengedte ennek a népnek, és most megengedi nekünk is, hogy perbe szálljanak, perbe szálljunk vele, hogy feltegyük kérdéseiket, megpróbáljuk megindokolni miért nem elég nekünk az isteni szó. Egy ilyen párbeszéd olvasható mai igénkben is, sőt pont a legfeszültebb, a dolgok közepébe vágó részt olvashatunk:

- „*Vakmerően beszéltetek ellenem*” – *mondja az úr.*
- *Mit beszéltünk ellened?*
- *Azt mondtátok: hiábavaló az Istennek szolgálni, mi haszna, hogy teljesítettük, amit ránk bízott, és hogy gyászban jártunk a Seregek Ura előtt? Inkább a kevélyeket tartjuk boldogoknak, hiszen a gonosztevők gyarapodnak, kísértik az Istent, mégis megmenekülnek.*

Az utolsó mondatból derül ki mi a nép igazi baja, mi bántja őket valójában, hogy az a másik, aki templomba se jár, nem is imádkozik, sőt megtagadja az Istent, mégis szebb a háza, jobban megy az üzlete, boldogabb a családja és folytathatnánk.

Mi haszna, hogy teljesítettük, amit ránk bízott... Mi haszna? Mi a hasznunk, mit profitálhatunk ebből? Igen és itt a döntő szempont. Mi, emberek mindenben a gyors, azonnal látható hasznot keressük. Milyen érdekem fűződik hozzá? Jobb, boldogabb, szebb lesz-e az életem, akkor ha azt teszem amit Isten mond. És akkor azt látjuk, amit itt Malakiásnál is olvashatunk: Inkább a kevélyeket tartjuk boldogoknak, hiszen a gonosztevők gyarapodnak, kísértik az Istent mégis megmenekülnek. Jeremiás könyvében is olvashatunk hasonlót: *Miért szerencsés a bűnösök sorsa? Miért boldogulnak mind, akik csalárdul élnek?* De a Zsoltárokból is árad a panasz: minek higgyek Istenben, miért teljesítsem a parancsokat, ha azt látom, hogy míg én szenvedek, addig ők meg boldogulnak?

Egy repülőgép ablakán kinézve látható, hogy a folyók ide-oda kanyarognak. A mesterséges csatornákat és a túlszabályozott folyókat kivéve, minden folyóban van egy közös vonás – mindegyik kanyarog. Ennek az oka igen egyszerű, a kisebb ellenállású utat követik. A folyók megtalálják útjukat folyásuk akadályai körül, mert *mindig a könnyebb utat választják*. Mi emberek is így vagyunk ezzel, nem állunk ki Isten mellett, mert nem látunk benne *hasznot*, vagy egyszerűen csak sodródunk az árral, nem érdekel minket, hogy ez nem a helyes út, hogy a könnyebb folyás irányába haladunk. Sodródunk és a végén észre sem vesszük talán, hogy a folyó nem tud tovább haladni olyan kemény sziklák veszik körül. Jönnek az akadályok, a nehézségek, a megpróbáltatások, és életünk állóvízzé válik.

Isten ebből az állóvízből akar minket ma itt kizökkenteni, meg akarja tanítani, hogy különbség van az „*igaz és a bűnös között, az Istent tisztelők és az őt nem tisztelők között.*”

Utat nyit nekünk a kemény sziklafalban. Elküldte egyszülött fiát, hiszen megígérte Malakiás által is. ¹⁷*Az én tulajdonom lesznek - mondja a Seregek Ura - azon a napon, amelyet elhozok. Könyörületes leszek hozzájuk, amilyen könyörületes az ember a fiához, aki tiszteli őt.*

Isten nagyon jól tudja, hogy az embernek *nem elég* Isten szava: szeretlek; Neki több kell! Isten figyel rád, figyel rád meghallgat! Ennek az isteni odafigyelésnek az eredménye, hogy **elküldte magát a Szeretetet**. A szeretetet, aki testet öltött, több mint 2000 éve egy betlehemi istállóban, emberré lett. Aki vállalta a kereszthalált, a gúnyt és gyalázatot, hogy aztán az ember rajta keresztül utat találjon a sziklában. Krisztusra bízva életünk, kitorhetünk a minket körülvevő nyugtalanságok, aggodalmak, terhek közül. Hajónk így ismét útnak indulhat, kikerülhet a tengerre, ahol már vár minket, a két világitótorony, a két jelzőfény, amiről tudhatjuk, hogy közel van már a part, a biztos, védett kikötő, az örök élet.

Egy csendes nyári hajnalon, az öreg halász fejét felemelve, felegyenesedve közeledett a kikötő felé. A gondolatai már előre jártak. Megérte az éjszaka sötétjében a hánykódó tengeren küzdeni az elemekkel. Megérte rábízni magát a tengerre, hiszen a tenger ismét biztosította számára mindazt, amire szüksége van. A kikötőbe érve tudta, hogy fáradozása nem hiábavaló az Úrban.

Advent második vasárnapján, két gyertya ég az adventi koszorún. Legyenek ezek jelzőfények nekünk is, minket is vár a biztos, védett kikötő.